

Forfatter: Oehlenschläger, Adam

Titel: NAAR MØRKET SLUKKER AFTENRØDEN, af 'Ludlams Hule'

Citation: Oehlenschläger, Adam: "NAAR MØRKET SLUKKER AFTENRØDEN, af 'Ludlams Hule'", i Oehlenschläger, Adam: *Poetiske Skrifter I*, udg. af H. TOPSØE-JENSEN , 1926-1930, s. 95. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-oehl01val-shoot-workid68700/facsimile.pdf> (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter I

Tommeliden drager paa Eventyr,
Han vog en Flue, det frygtelig Dyr!
Tommeliden drager i fremmede Land,
Han svømmed sig over en Melkespand.

Der var stor Frygt over al den Gaard,
Af Tandværk leed den kongelig Maard.
Svanhvide sig havde saa liden en Mund,
Den var et Kirsebær, rød og rund.
De Læger komme med skarpen Tang,
Den Kirsebærmund var dem altfor trang.

O hvo som uddrager den hule Tand
Skal vorde Drot i det halve Land!
Tommeliden sprang ind med Hielm og Stang,
Hun mærked i Mundet det knap engang.
Af Sædlen han kasted den frække Giæst;
Hun mærked neppe det Landsefæst.

Der var stor Fryd over al den Gaard,
Tommeliden søgte den vene Maard.
Prindsessen ham pynted med Sindalsbaand,
Hun bar ham til Kirken paa hviden Haand.
Foragte skal man just ei de Smaae.
Tit naae de, hvor ei de Store kan naae!

NAAR MØRKET SLUKKER AFTENRØDEN.

Naar Mørket slukker Aftenrøden
Og synker over Dal og Krat,
Da staaer som Billede paa Døden
Den høie, stjerneklare Nat.

En Ahnelse vi dybt fornemme,
Der leder Sjælen vidt omkring,
Og Stormen varsler, som en Stemme
Der aabenbarer skjulte Ting.
Men neppe flygter Granens Ugle
Før Østens unge Purpurfryd,
Før lifligt alle Himlens Fugle
Tilqvadre Hjertet: Haab og nyd!
O Nat! Du Billede paa Sorgen,
Hvi skal jeg da din Rædsel sky?
Med Rosen aabner sig i Morgen
Mit Haab for Straalerne paany!

FISKERENS VISE.

Har jeg min Baad, mit Seil og mit Næt,
Vil jeg med Jarlen ei bytte.
Fisken i Vandet bli'r aldrig træt;
Fiskeren ligner Fiskenes Æt,
Lidet han agter en Hytte.
Lige jo flyde de Draaber i Fiord,
Lige de Blade paa Træerne groer;
Hiemmet mig følger ombord.

Hytten er mig dog altfor trang,
Sær i den lillige Sommer.
Fire Pæle, lidt Leer og lidt Tang!
Har jeg kun det, da jeg kliner med Sang
Hytten, i hvor jeg saa kommer.
Bøgenes Ly, og Græs til en Ko,
Kilden, hvis Vover i Bækken sig snoe —
Der er min flygtige Bo.